

Det Radikale Venstre står fuldt ud ved, at vi var med til at forhandle de fire forbehold, og vi mente, de var nødvendige for at kunne forblive medlem i EU efter nej i 1992.

Men det har været interessant at følge den udvikling, der er sket med det europæiske samarbejde i perioden efter 1993, hvor vi har fået nogle udvidelser, der har været vigtige, og hvor vi har fået fuld knald på forhandlingerne med de mange ansøgerlande, som er repræsenteret ved de nye demokratier i Øst- og Central-europa.

Så selve udvidelsen er i hvert fald et område, der præger selve samarbejdet i EU voldsomt. Vores forbehold spiller ikke den store rolle dér, men kan selvfølgelig komme til at spille en rolle, når EU består af mange flere lande, som alle er med i et samarbejde, som vi ikke er med i. Så bliver savnet så meget des større; det er i hvert fald vores vurdering.

På Den Økonomiske og Monetære Unions område er det helt oplagt, at der er kommet mere beskæftigelse ind i dette samarbejde, end man oprindeligt troede i 1993. Der har været et ønske – især fra venstrefløj, også fra SF – om, at der skulle være mere beskæftigelse inde i Den Økonomiske og Monetære Union. Det er der faktisk kommet. Det synes jeg man bør anerkende.

På forsvarsområdet er der nu en anden udvikling med krisestyring snarere end hær, at samarbejdet med NATO og ikke rivalisere med NATO er mønstret, der tegner sig nu. Jeg tror ikke, det har været uden betydning, at Danmark har været meget aktiv i debatten hele tiden. Det har heller ikke været uden betydning, at vi har fået flere medlemslande, som ikke er medlemmer af NATO, som har en helt anden tilgang til europæisk forsvar. Jeg tror, at noget af det, vi kan drage nytte af i den kommende tid, når vi skal diskutere krisestyring i Europa, er, at vi nu har en sammensætning af medlemslande i EU, som repræsenterer både NATO-medlemslande og NATO-ikkemedlemslande, og det er den sidste del, som er blevet styrket antalsmæssigt ved de seneste udvidelser.

Om de retlige og indre anliggender må jeg sige, at det for mig selv personligt har været det forbehold, jeg har været mest ked af, vi har haft, netop fordi politisamarbejdet meget, meget hurtigt fortonede sig som værende fuldstændig uaktuelt. Men derimod har samarbejdet om flygtninge, samarbejdet om civilretsafgørelser været det, der har taget fart, især efter

Tampere-mødet i efteråret, og hvor vi må sige fra radikal side, at vi fantastisk gerne vil være med i det samarbejde både om flygtninge og om de øvrige civilretlige områder. Vi anser ikke politispøgelset for at være noget, der har nogen som helst gang på jorden i det nuværende og det kommende EU.

Danmarks position som kopist på dette område er besværlig, den er svær at forklare, og den er svær at leve med for de embedsmænd og de politikere, der skal arbejde med den. Jeg synes, det er utilfredsstillende, at vi ikke kan deltage som pådrivende, som trendsættende og som fuldt aktive medlemmer.

Til sidst om unionsborgerskabet er der jo sket det lykkelige, at Danmarks stilling til unionsborgerskabet er blevet EU's stilling. Det er så nu indskrevet i Amsterdamtraktaten, at det ikke er noget, der skal erstatte det nationale borgerskab. Det var det, der var angsten i 1992, og det er nu skrevet ind i Amsterdamtraktaten. Man kan sige, at det danske forbehold er blevet uinteressant, fordi den danske bekymring nu altså er blevet hele EU's bekymring. Det er nu ikke meningen, at unionsborgerskabet skal erstatte det nationale statsborgerskab.

Konklusionen på DUPI's rapport er, at Danmark bør vurdere stillingen til de fire forbehold. EU udvikler sig hurtigt på de områder, jeg har nævnt her. Det Radikale Venstre vil gerne gå ind i diskussionen om at vurdere de forskellige forbehold, men vi mener, at de skal diskuteres og debatteres og vurderes hver for sig, og vi tager dem altså i den rækkefølge, som vi nu har fundet er den mest passende. Og i øjeblikket er det altså euroen, vi skal til afstemning om.

Men vi vil ikke lægge skjul på, at vi gerne vil diskutere alle forbeholdene, også set i lyset af denne udmærkede rapport.

Keld Albrechtsen (EL):

DUPI's rapport lider jo af det problem, at den er meget tilbageskuende og ikke har medtaget de afgørende nye ting, som sker. Det er egentlig lidt overraskende, men som jeg har fået det oplyst, har man f.eks. ikke beskæftiget sig med de mange forslag om yderligere magt til Unionen, som ligger på regeringskonferencen, og som fører til en ny unionstraktat i Nice.

Man har selvsagt heller ikke haft de voldsomme franske og tyske udspil, der er kommet på det seneste, med i billedet, og når man derfor konkluderer, at der ikke tegner sig billedet af Europas Forenede Stater, ja, så må man sige,